

Sygnatura akt VI W 3773/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 maja 2013 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 07 maja 2013 roku

sprawy przeciwko R. T. (1) synowi E. i K. z domu W.

urodzonego (...) w S. G.

obwinionego o to, że

do dnia 21 lutego 2012r. do godz 20.30 we W. na ul. (...) w Siedzibie Straży Miejskiej, będąc właścicielem samochodu marki V. o numerze rejestracyjnym (...) nie wskazał na żądanie uprawnionego organu komu powierzył pojazd, którego kierujący w dniu 18.01.2012r. o godz. 11.45 we W. na ul. (...) przekroczył dozwoloną prędkość o 28 km/h.

tj. o czyn z art. 96 § 3 kw

I. uznaje obwinionego **R. T. (1)** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości **300 (trzystu) złotych**;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpk w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

W toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

R. T. (1) jest właścicielem samochodu osobowego marki V. nr rej. (...) K.

W dniu 18 stycznia 2011 roku osoba kierująca wskazanym pojazdem, o godzinie 11.45, na ulicy (...) we W., poruszała się z prędkością 78 km/h.

Dopuszczalna prędkość w tym miejscu wynosiła 50 km/h.

R. T. (1) wezwany przez Straż Miejską do udzielenia odpowiedzi na sformułowane wobec niego pytania odnoszące się do osoby kierującej samochodem, w szczególności poprzez złożenie oświadczenia, czy pojazd prowadził osobiście, ewentualnego wskazania osoby, której powierzył pojazd do kierowania lub używania, do dnia 21 lutego 2012 roku, nie stawił się do siedziby Straży Miejskiej i nie odpowiedział na zadane mu pytania.

dowód:

wydruk pomiaru prędkości k. 4;

notatka urzędowa k. 3;

wezwanie do stawiennictwa wraz z potwierdzeniem odbioru k.5,6.

W postępowaniu jurysdykcyjnym R. T. (1) nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

W złożonych wyjaśnieniach podniósł, że samochód, którym popełniono wykroczenie, użytkowany jest przez wszystkich członków jego rodziny, nie potrafi zatem wskazać, które z jego pięciorga dzieci kierowało pojazdem w dniu 8 stycznia 2012 roku.

Oceniając zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stwierdzić należy, że okoliczności przedmiotowe zarzucanego obwinionemu czynu są bezsporne i zostały przyznane przez R. T. (1). Fakt przekroczenia prędkości przez kierującego pojazdem w dniu 18 stycznia 2012 roku oraz brak udzielenia przez obwinionego odpowiedzi na wezwanie Straży Miejskiej do wskazania osoby, która to uczyniła, wynikają tak ze zgromadzonej dokumentacji, jak i wyjaśnień R. T. (1). Okoliczności tych żadna ze stron nie kwestionowała.

W ocenie Sądu wskazane przez obwinionego fakty, co do wielości osób korzystających z samochodu, nie miały wpływu na konieczność realizacji przez niego obowiązku wynikającego z art. 78 pkt 4 prawa o ruchu drogowym.

W myśl tego przepisu właściciel lub posiadacz pojazdu ma obowiązek wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie (za wyjątkiem sytuacji, gdy pojazd został użyty wbrew woli właściciela i nie mógł temu zapobiec).

Odpowiedzialność za niewykonanie tego obowiązku określona została w art. 96 § 3 k.w. Sprawca wykroczenia z art. 96 § 3 kw popełnia je poprzez zaniechanie, pełni zatem rolę gwaranta i warunkiem jego odpowiedzialności jest istnienie prawnego, szczególnego obowiązku, którego wykonania zaniechał. Taki właśnie prawny obowiązek statuuje art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym

Z treści art. 96 § 3 kw nie wynika w żadnym jego miejscu, by ustawodawca ograniczał jego popełnienie tylko do umyślności.

Może być zatem popełnione zarówno umyślnie, jak i w formie winy nieumyślnej. Dla jego bytu wystarczy samo stworzenie możliwości do aprobowanego, niekontrolowanego wykorzystania pojazdu przez osoby nieznanie osobie uprawnionej. Zatem osoba uprawniona nie musi znać osób korzystających z jej pojazdu. Nie musi też działać w sposób nakierunkowany na niezrealizowanie obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym czy nawet się godzić z możliwością niezrealizowania tego obowiązku. Wystarczy niezachowanie należytej ostrożności, by takich sytuacji uniknąć.

Taka zaś sytuacja miała miejsce w rozpatrywanej sprawie. Obwiniony stworzył bowiem możliwość aprobowanego i niekontrolowanego przez niego korzystania przez inne osoby z samochodów, które do niego należą. Nie był zaś w stanie wskazać osoby, która przekroczyła dopuszczalną prędkość.

Zaakcentować jednak należy, że wbrew stanowisku obwinionego, zdjęcie z fotoradaru jest na tyle czytelne, że umożliwia identyfikację sprawcy wykroczenia. Tym bardziej, jeśli – jak przyznał R. T.- krąg osób korzystających z samochodu, ogranicza się do członków jego rodziny.

Wykroczenie z art. 96 § 3 kw na celu między innymi zapewnić szybkiego i sprawnego toku postępowania w sprawach o wypadki i kolizje drogowe, w których kierujący zbiegli z miejsca zdarzenia (por. W. Kotowski: Ustawa prawo o ruchu drogowym. Komentarz praktyczny, Warszawa 2002, s. 539). Oczekuje się w nim bowiem jedynie tego, by właściciel lub posiadacz pojazdu orientował się co do tego, kto i kiedy porusza się jego samochodem, a przez to, by w sposób właściwy zabezpieczał pojazd (por. R. A. Stefański: Prawo o ruchu drogowym, Warszawa 2005, s. 508).

Dlatego w obecnym stanie prawnym niewskazanie przez użytkownika pojazdu komu powierzył ten pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, nawet z powodu braku odnośnej wiedzy, co do tej osoby stanowi wybryk z art. 96 § 3 kw. Tym bardziej uzasadnione jest przypisanie sprawcy zrealizowanie jego znamion w sytuacji, gdy dysponuje on czytelnym zdjęciem z fotoradaru, umożliwiającym identyfikację sprawcy wykroczenia.

Z tego względu Sąd uznał R. T. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia.

Nagminność tego rodzaju zachowań osób odmawiających udzielenia informacji na temat kierowców dopuszczających się wykroczeń, pomimo nałożonego na nich obowiązku wynikającego z faktu użytkowania pojazdu, na obszarze miasta, to okoliczność którą Sąd miał na względzie wymierzając R. T. (1) karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania.

Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.

Kwestionowanie przez obronę uprawnienia Straży Miejskiej do występowania w charakterze oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96§3 kw. jest nieuzasadnione. Obrona odwołuje się do orzeczenia Sądu Najwyższego wydanego w zupełnie innym stanie prawnym (zarzucone obwinionemu wówczas wykroczenie było kwalifikowane z art. 97 kw).

Aktualnie obowiązujące przepisy, w tym zwłaszcza Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 listopada 2003 roku w sprawie wykroczeń, za które strażnicy straży gminnych są uprawnieni do nakładania grzywien w drodze mandatu karnego (DZ.U. Nr 208, poz. 2026, z późn. zm.), dopuszczalność występowania z wnioskiem o ukaranie w sprawach o wykroczenia z art. 96§3 kw. przesądzają definitywnie.

Tym samym wniosek obrony o umorzenie postępowania był bezzasadny.